Sári László

A fekete óriás

Az ifjú Lin-csi egy nap felkerekedett, hogy elhagyja végre Tajjüan mesebeli városát. Megelégelte a tökéletes rendet, az örök gondtalanságot és derűt. Egyre gyanúsabbá vált neki az itteni élet. Lassan, kényelmesen elsétált a szép, városszéli házak előtt, bámulta a tágas, virágos kerteket. Oldalán ott baktatott a tao barát.

– Mondd, ennek a városnak a lakóit elkerüli a kór, a szenvedés? A jólétet, az örömöket mindjárt a megváltás követi, a gyönyörűséges másvilág? Láttál te már ebben a városban beteg embert, tao barát? – kérdezte tőle Lin-csi, már túl a városon, a dombok közt haladva.

– Egyszer egy kereskedő házába váratlanul betoppant egy fekete óriás – kezdte válaszát a barát. – Akkora volt, hogy az ajtónyíláson épphogy csak befért – folytatta, karját ágaskodva a magasba nyújtva, hogy Lin-csi lássa, mekkora lehetett. – Komor volt a fekete óriás, hallgatag. Leült a szobában a cserépdíványra, akárki szólt hozzá, nem válaszolt. Csak ült némán, lehajtott fejjel. A szolgák megpróbálták elkergetni, először botokkal ütlegelték, aztán lándzsákkal döfködték, de a vas elgörbült rajta, anélkül, hogy megsebezte volna a bőrét. A fekete óriás maradt a helyén. Nem is haragudott a durva támadásokért. Ült csendben, egykedvűen, szinte szomorúan. Teltek az órák. A ház ura akkor megparancsolta a szolgáinak, hogy verjék meg a dobokat, addig szóljanak, míg odacsődülnek a szomszédok, velük együtt majd elzavarják. Ám a dobok, bármilyen erősen püfölték is őket a szolgák, egyetlen hangot nem adtak, sötét csönd ülte meg a házat. Látván, hogy erőszakkal nem űzi el a fekete óriást, a gazda földre borult, s könyörögni kezdett neki, hogy álljon végre odább. De az óriás maradt.

Leszállt az est, a ház népét rémület fogta el. Többen közülük felszaladtak a hegyekbe, s egy tao templomban húzódtak meg. Áldozatokat mutattak be, s megkérték a papokat, hogy alkalmazzák a holdvarázst. A papok megtettek minden tőlük telhetőt. Gyakorolták titkos tudományuk minden ágát, űzték a mágiát. Végül hét nap, hét éj múltán eltűnt a házból az óriás. Ám attól kezdve a gazda egyre csak sorvadt, lépése tántorgóvá, tekintete bárgyúvá vált. Éjszaka láz gyötörte, napközben álmos bágyadás. Újabb hét nap elteltével pedig kiadta utolsó leheletét – fejezte be a történetet a tao barát.

– A fekete óriást már korábban is több házban látták, s azóta is meglátogatja a városban egy-egy gazda portáját. Akkor az emberek

összegyűlnek, pirulákat, gyógyfüveket hoznak, csodatévő doktorokat és szerzeteseket hívnak, de aztán mindig megmosdatnak, felöltöztetnek és felravataloznak valakit a házban. A többit már láttad, Lin-csi. Tajjüan városában minden temetés egyformán szép – tette még hozzá, s elővett a köpenye ujjából egy szép nagy, piros nyári almát. Beleharapott, hallgatott.

– A tao papjai valóban képesek csodát tenni, barát? Azért mennek a beteghez, hogy megmentsék? – kérdezte tőle kis idő múlva Lin-csi. – A tao papjai valóban képesek csodát tenni, s azért mennek a beteghez, hogy megmentsék – válaszolt határozottan a barát. – Akkor miért nem mentik meg mégsem? Miért hagyják mindig felülkerekedni a fekete óriást? – Mert arra is képesek, hogy mégse tegyenek csodát! – vágta rá Lin-csi kérdésére nagyon gyorsan a tao csapzott hajú híve, s dühösen messzire hajította almacsutkáját.

Lin-csi is, a barát is hosszan nézte, hogyan száll. – Ott majd rátalál a hangya, a légy, a darázs. És eltűnik, mintha nem is lett volna soha. Ott a helye – szólt még Lin-csihez a tao barát, amikor az alma roncsa a fűbe hullt. – Ott a helye! – bökött indulatosan ujjával is felé, azután szinte megiramodott.

Lin-csi megértette a válaszát. Ő sem gondolt mást. Amikor utolérte a barátot, gyengén a vállára tette a kezét. Az megnyugodott kissé, lelassította lépteit. Így haladtak csendben tovább.

Játékváros

Az ifjú Lin-csi egy nap kisebb pavilonok sokaságát pillantotta meg a városszéli erdőben. Az egyforma épületek maguk is várost alkottak, amolyan játékvárost, bambuszrácsfallal kerítve. A rács mögött mintha színházi előadás folyt volna: az emberek egyforma szürke köpenyben téblábóltak az épületek közt, egyikből kisétáltak, a másikba be, nem siettek egyáltalán. Az ábrázatuk tűnődő volt, a lépteik óvatosak.

– Talán még próbálják a darabot, azért ilyen lassúak, bizonytalanok – gondolta Lin-csi, erősen figyelve a különös épületeket és lakóikat. A rendezők élénk színekbe öltözve határozott mozdulatokkal irányították a szereplőket, akik megadóan engedelmeskedtek, sőt, olykor alázatos vigyorral fogadták utasításaikat. – Különös – gondolta először Lin-csi, de aztán gyorsan rájött, a Betegek Városának fala előtt áll. Kapaszkodott a

bambuszrácsba, és zavartan nézte őket tovább. Odaláncolta a kíváncsiság.

Bent a város szürke lakói céltalanul ődöngtek utcáikon, tereiken, parkjaikban, meredten bámultak házaik ablakai mögül. Náluk éppen fordítva volt minden, mint az igazi városokban. Ott szédítő, lázas iparkodás zajlik mindenfelé, itt bénultság uralja a várost, jeges félelem, csendesség. A szereplők bágyadt, ferde pillantásokat vetettek egymásra, találgatták, kire mi vár. A pavilonok fekvőhelyekkel voltak tele, nem mind állt föl, aki egyszer elhevert a helyén.

– A taoisták, akik a halhatatlanságot hajszolják, mit szólnak ehhez? Itt nem bölcseleti kérdés az elmúlás, itt nem az örök élet a cél. Éppen ellenkezőleg: ez itt halálgyár! Nem működik tökéletesebben semmiféle emberi találmány – legyintett Lin-csi gondolatban a taoisták varázskonyháira, cinóberlabdacsaira, életelixírjeire. De a tengődő városlakókon végigtekintve, legyintenie kellett a tudós gyógyászat leleményeire is. A főzetekre, a gyantába, viaszba hempergetett golyócskákra, a hideg boros és meleg boros kúrákra a majom órájában, a szeszes dörzsölésekre az ökör órájában, a fürdőkre, az égetésre, a szurkálásra, és az összes többi másra. A test harminchatezer szellemét nem uralhatja emberi akarat!

– Micsoda szerencse, hogy még nem láttam ilyet! És micsoda véletlen, hogy most is kívülről látom! Mielőtt elvonulna a zápor, már megszólal egy madár. Még halljuk a madarat, de már elered az eső. A létezés minden állapota pillanatnyi csupán. Ki tudja, köztünk is kiben mi rág? – tűnődött Lin-csi fájdalmasan a bambuszrács előtt.

– Éld az életet, ne álmodd!
Nincs itt valódi országod.
Mi idelent jut, oly kevés:
nyomorult, balga testi lét –

dünnyögte még magában, azután elfordult a rácstól. Mielőtt tovább indult volna, kihúzta magát, és szorosabbra igazította testén a köpenyét.